

Via di Sacenqueark

Via di Sacenquerk

Krásko z mladých let,
tvůj půvab bude stále zářit na můj svět,
když ve snech šeptám tvoje jméno,
to zvláštní jméno - povzdechem jen umocněno:
„Ach, má Guy de Werr,
via di Sacenquerk“

Nikejské bárky

Nikejské bárky se na noři houpají,
ty slavné bárky a lodě z Nikeje,
kolik osudů, kolik životů potkají,
kolik jich osud prokleje?

Ted' už nikejský přístav ztišil hlas,
nad obzorem zbyl jen rudý pás,
na nebi se hvězdný tanec roztočí,
hvězdy a Nikeje slaví ticíce výročí

Bárky a moře mě od dětství provází,
jsem volný jak mořský orel -zbaven všech nesnází,
Nikeje, přístav, pár baráček a život v nich,
víra, štěstí i dívčí smích,
ó , vzdám dík té osadě tiché,
Nikeji, lásko má - ó Nike

Námořníková píseň

Nemám kam jít,
obraz domova dávno mi zhas,
vodu trýzně touhy musím pít-
odcházím na luka, kde Poseidon stáda pás

Jen oceán nezkrotný a nespoutaný
mi může klidu dát,
jen příboj pěnou vybásněný
nebude mi lhát

On svobodu mi může dát,
láskou musí mě kolébat,
svou zlobou mi nedá spát,
jak hrob nad hlavou mi bude stát

Tolikrát tišil bolest mou,
tolikrát smrti tvář mi ukázal
v propast samého pekla nás hnál,
pak se uklidnil, lodníky k spánku ukládal

Nekonečný je jak vesmír sám,
ten náš svatý oceán,
bouří se a zmítá - co skutek dokonán-
patřím mu v životě i ve smrti

Kdo mě zastaví?

Přijdeš, když to nečekám,
právě, když netečnost v tvář oblékám,
abys roztála ji v smích,
svoji lící bílou kak padlý sníh

Přijdeš, když již odcházím,
vstříc vlnám, lanoví i ráhnoví,
přijdeš a já blázen se zastavím,
v jedné plané chvíli - naděje mě zastaví

Opravdu nevím, nevím,
co bude dál - jen osud odpoví,
až znovu zklamou se: Již slyším rachotící kolejí,
přivítá mě ráhnoví a plachtoví,
kdo mi naději dá - kdo mě zastaví?

Jezero Conniston (Nancy, Titty a Dorothy)

To jezero vroubí členitý břeh,
vlévá se do něj několik slavných řek,
řek co pojmenovány tak byly,
prostou dětskou fantazií

Uprostřed je ostrov plný dětských hrátek,
žije tam Robinson i jeho věrný Pátek,
a jistě i přítel neposedných oček,
tam na ostrově Divokých koček

Nad jezerem trochu výš,
táhne se pás vřesovišť,
co kout to vzpomínka, to čin,
nad vřesovištěm skví se hřeben vysočin

Čim, že je ten kraj tak vroucí,
že ho miluji prozradí mé oči žhnoucí
a zvláště ten jeden dům,
směřem, tam kde září Severka,
toť dům tužeb a snů,
ten dům - toť Jezerka

Tvůj smích se nad jezerem nes,
zavolám Tvé jméno - doufám, že tu jsi i dnes,
ó loďko bílá, má malá pirátka milá, kde jsi,
má malá pirátka -ó Nancy

Purpurový dům

Co všechno ty zákoutí ví,
to samé, co hvězdy na nebi,
život sám jde jako sen,
je náhle svící osvětlen

Mírem klidně naplněn,
je dům dřímající,
pak důvod přímo vysněn,
tožene mě k němu srdce vroucí

Že v něm žije ta co chtěl jsem políbit,
cožpak se kraj tím může znelíbit,
když už nechce city brát,
ani steskem naříkat

Dům - samý nach,
dům a štědrý práh.
Budu se k němu vracet napořád,
i v myšlenkách plachých snad,
dům purpurový - jasný nach,

s pohým povzdechem - ach,
provázel nás, drahá, štěstím i bolem,
stále dál - až stal se symbolem...
...ten dům purpurový

Zvony

Zvon zazněl,
jeho hlas se tluče o skály
a každou duši rozezní.
Ten zvuk střídajících se hran,
je svědkem vezdejších mých dní,
je hnán větrem do všech stran

Ach, do všech stran,
snad poletí ještě výš, tam kde žije Pán.
Ach, do všech stran,
já sedím zde, kde je stráž
a chci jen v pokoji a míru teď právě
jako Tvůj služebník - žít ve Tvé Slávě

Pustiny

Zvláštní sny se mi zdály,
vítr mě nesl k ráji,
který jsem vzýval,
uctíval - Ty ses díval

Má modlitba svaté cti,
byla všude: vzešla z ostrovů v moři,
z pralesních velikánů, jež se nepokoří,
ze sněžných plání, zrodila se ve stepích,
v pouštích kam jen horký vítr dých

Byla všude ... všude,
a vždycky měla koho milovat,
odměnou k nám láska půjde,
květy k dveřím bude pokládat

Být tak lodníkem

Ach,být tak lodníkem,
co báře dává směr,
co s mořem zápasí,
co plaví se ,co vplouvá do pověr

Svést tak zápas s oceánem,
porvat se o život s osudem!
Naše houževnatost je znouzecnost
...a my vyhrajem

A pak,když se moře uklidní,
pak mrtvi budem pro celý svět.
I v nás cosi zemře - to včerejší,
zvadne jako suchý květ

My pak s palubou splynem,
v bezmezné únavě,úlevě i žízni
náhle uhašené,
úsvitu nových nadějí srdcem kynem

Všude kam půjdeš

Všude kam půjdeš ,
mé jméno můžeš zjevně v činu nést,
všude mě vzývat můžeš -
na každické z cest

Zeptejt se mraků kam poletí
i chmýří babího léta se můžeš ptát,
že mou lásku neudolají staletí,
a když se tak tváří - pak dobře umí lhát